

Nr 35.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 3 § c) lotteriförordningen den 19 maj 1939 (nr 207).

Genom en den 31 mars 1952 dagtecknad proposition, nr 189, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

**Förordning
om ändrad lydelse av 3 § c) lotteriförordningen
den 19 maj 1939 (nr 207).**

Härigenom förordnas, att 3 § c) lotteriförordningen den 19 maj 1939¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

3 §.

(Nuvarande lydelse:)

c) efter tillstånd av länsstyrelsen under förutsättning

att lotteriet anordnas till förmån för välgörande, kulturellt eller allmännyttigt ändamål eller till svenska konstidkares understöd och uppmuntran,

att lotteriet bedrivs allenast inom länet,

att vinsterna icke till större del än som motsvarar därå belöpande skatt utgöras av penningar eller värdepapper, samt

att insatserna, stämpelavgift däri ej inbegripen, icke uppgå till högre sammanlagt belopp än 15 000 kronor.

Varor, vilka — — — nyss sagts.

(Föreslagen lydelse:)

c) efter tillstånd — — — värdepapper, samt

att insatserna, stämpelavgift däri ej inbegripen, icke uppgå till högre sammanlagt belopp än 30 000 kronor.

Varor, vilka — — — nyss sagts.

*Denna förordning träder i kraft
den 1 juli 1952.*

¹ Senaste lydelse av 3 § se SFS 1949:227.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för förslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Länsstyrelse äger för närvarande under vissa förutsättningar meddela tillstånd att anordna lotteri, där insatserna icke uppgå till högre sammanlagt belopp än 15 000 kronor. I propositionen föreslås, att detta belopp höjes till 30 000 kronor.

Föredragande departementschefen, statsrådet Ericsson, har i propositionen anført följande:

»Den centralisering av tillståndsgivningen i fråga om lotterier, som genomfördes år 1949, innebar bl. a. att beslutanderätten rörande varulotterier med en insatssumma mellan 5 000 och 15 000 kronor överflyttades till länsstyrelserna.

Antalet lotteriärenden, som avgöres av Kungl. Maj:t, är emellertid alltjämt förhållandevis stort och uppgick under sistförflutna år till omkring 290. I samtliga fall har vederbörande länsstyrelse avgivit yttrande i ärendet. En ytterligare decentralisering torde därför kunna genomföras, utan att länsstyrelsernas arbetsbörda därigenom i nämnvärd grad ökar.

Vid anmälan av nyss berörda förslag om decentralisering till 1949 års riksdag anförde jag bl. a., att det syntes lämpligt att gå något längre i decentralisering än som motiverades av enbart penningvärdesförändringen. Därvid framhölls att det för lotterianordnare torde vara förenat med praktiska fördelar, om tillståndsgivningen i ökad utsträckning överflyttades till länsstyrelserna. Samma skäl kan alltjämt åberopas. Några principiella hinder mot en sådan överflyttning kunna icke anses föreligga. Ett förslag i denna riktning har biträts av samtliga länsstyrelser utom en. För egen del tillstyrker jag också, att en ökad decentralisering nu kommer till stånd.

I den promemoria, som utarbetats i frågan, har föreslagits att värdegränsen för de lotterier, där tillstånd lämnas av länsstyrelse, skall höjas från 15 000 till 30 000 kronor. En ytterligare höjning av denna värdegräns torde — som några länsstyrelser anført — kunna övervägas. Jag anser mig emellertid kunna godtaga det i promemorian framlagda förslaget och förordar, att detta genomföres. Däremot synes en ändring av övriga i förordningen angivna värdegränser icke nu böra ifrågakomma.

Under remissbehandlingen har bl. a. framhållits, att antalet lotteriansökningar till Kungl. Maj:t skulle ytterligare minska, om flera länsstyrelser gemensamt finge meddela tillstånd till lotterier inom sina förvaltningsområden. Även decentraliseringsutredningen övervägde ett förslag av denna innebörd men fann, att det icke vore lämpligt att genomföra en sådan ordning. Gällande lagstiftning synes ej lämna utrymme för dylika gemensamma beslut, och någon ändring härutinnan är enligt min mening knappast påkallad. Ej heller torde anledning finnas att ändra vad enligt förordningen nu gäller om polismyndighets befattning med lotterier.

Det av mig förordade förslaget till höjning av värdegränsen för de lotte-

rier, där länsstyrelse lämnar tillstånd, föranleder viss ändring i 3 § c) lotteriförordningen. Den ändrade bestämmelsen bör lämpligen träda i kraft den 1 juli 1952.»

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda förslaget och får därför hemställa,
att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 2 maj 1952.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Wahlund, Sunne, Wistrand, Uhlén, Nerman, Bengtson och Ahlberg;

från andra kammaren: herrar Jacobsson i Igelsbo, Hellbacken, Nilsson i Göteborg, Hagård, Huss och fru Ewerlöf.